

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Közeli bokor

Kei Millernél olvasom, hogy mindig van közeli bokor. Ahova elcipelik a testet, ahol a lágy, csontszáraz redők megnyílnak a betolakodó hús előtt. A test minden szövetéből pelyva lesz, valami összetartja. Talán a szél, talán a görcsös önfeladás. Csak a férjre, kedvesre nem gondolni közben – úgy lenni széttépett vászoning, harisnya, hiába karistoló körmök között a vágy ügyetlen tárgya, hogy a rázkódó pelyva önmagát túlélje, megtalálja valami átálmodott, magához sosem térő testben. Elképzelni: az ütemes rándulások hangja csak háttérhang, a gyógyulhatatlan hússá lett átváltozást pergésként kísérő filmzene, miközben nem lehet, a test önmagát túllicitálja. Képzelni: nincs, vagy csak úgy beteg, hogy az orvos csépele, cibálja egy összetákolt műtőasztalon. Akkor a pelyvától az egy gabonaszem elválik, megőrzi a szentlélek, hiába zúzza háború. Ép, tiszta lesz. Csak a tekintetében marad Ukrajnában, épp úgy, mint Jamaicában mindörökre a fény: ocsú.

A vendég

Aki sáros lábbal érkezik, és cipőjéről a sárrögöket a lábtörlő előtt leveri; akinek a sár nem a cipőjén, hanem a szemében mutatja, jobb nem tudni, mi lett annyi látvánnyal a szemgolyó fehérje mögött, hogy a barnát nem szünteti meg se az írisz, se a pupilla; akit úgy öltöztet a sár, hogy ruhája termő lett, ha levenné, s beborítaná a földet, kihajtana belőle a búza; akinek a sár nem a szemében, csak az emlékezetében él, s az élet idejét rögtön a halál idejével oltja be, ha elmesélné, mi történt vele, mintha egy friss halott ismerne a történetében magára; akinek a képzelete sáros, az verseket

ír, szavakat keres a megtisztuláshoz, de mikor megjelenik szövegében a fehér, barnát kever az anyagához; aki Istenként érkezne hozzánk, az se tudna a sártól elkülönülve megjeleni, ha már vendég lett, és belép, minden mozdulata sarat kavar, sárból ismeri fel, hogy emberként hogy kell lenni. Aki anygalként jön, azt a sár hiánya súlytalanná teszi, s hogy emberek között jár, észre sem veszi. Ha mind egyszerre jönne, s összeadná, amit tud, akkor se tudná megmondani egy se, hogy mi a sár. Ezért a vendégjog mindenkinek jár.

Az almaevő

Az almaevő lány fogán a fény úgy törik meg, ahogy egy ígéret megszegése látszik az ígéret kimondása közben. Délután van. A Nap elhagyta legmagasabb helyét, mostantól gyakorolja az alámerülést, ami csak látszólag megy könnyen. Az ég fehér, kiégett fénykép, emléksorvasztó magánnyal veszi körbe a sárga vánszorgást, nem ad időt, hogy a horizontig érjen. Serceg a hús, ahogy a fog kiszakítja a kásás, a torok csatornáján csak kínlódva utat találó falatot. A lányt nem lehet megszólítani. Minden közeledés olyan lenne, mint a limány a folyón, együttérzés, vád felfelé folya a forrás felé, fordítva, mint az alma. A sors közös vállalása nem érne el a tengerig. Mostantól együtt élni felkapaszkodás, miközben odalent vár torkolat, sír vagy a nagy elnyújtózás a sós víz felé, helyette kövek, kavicsok között törve, fordítva menni, de nem az eredethez, csupán egy csorgó, hegyi csermely irányába, ahol nem Isten, csak egy szó lakik, ami meg nem nevez semmit, nem szól senkihez, csak kimondható, mint az almaíz, mint ez a vers.